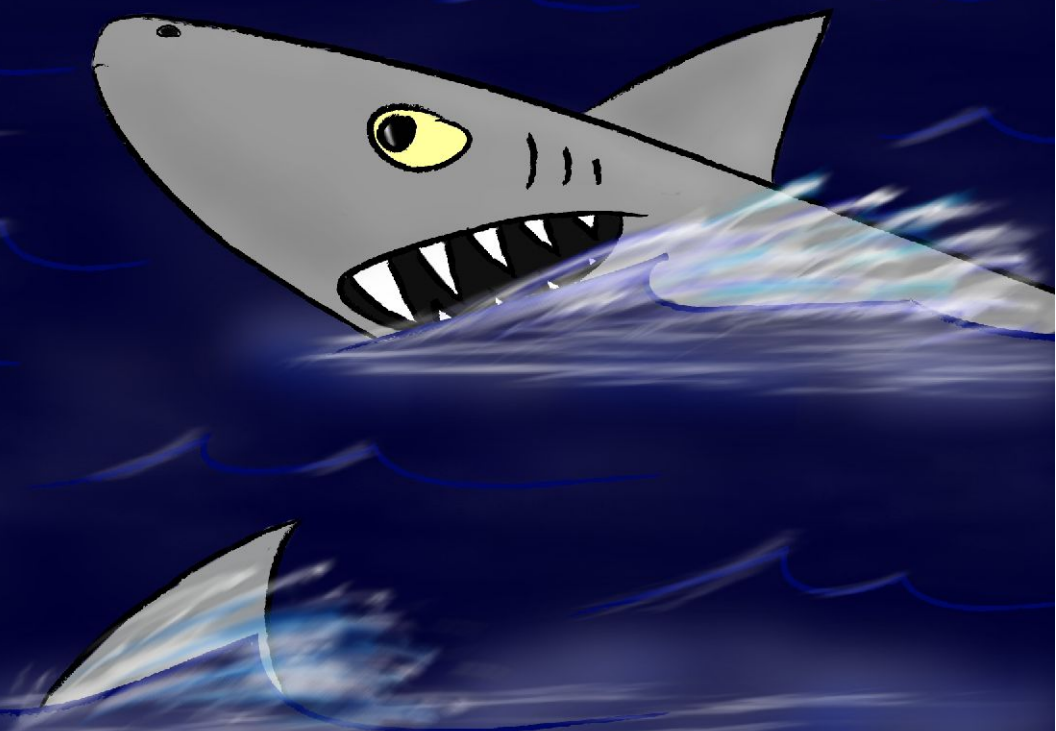

Στην Ανοιχτή Θάλασσα

by Ivan Parrov

This ebook is distributed under Creative Common License 3.0

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/>

Creative Common License

Attribution-NonCommercial-NoDerivs 3.0

You are free to copy, distribute and transmit this work under the following conditions:

- You must attribute the work in the manner specified by the author or licensor (but not in any way that suggests that they endorse you or your use of the work)
- You may not use this work for commercial purposes
- You may not alter, transform, or build upon this work

Ivan Parvov, In Open Sea

Copyright © 2013 by Ivan Parvov

Text and illustrations by Ivan Parvov

Translated by Vivi Pitou

www.BubuTales.com

Έρθε το καλοκαίρι και ο Λούλου, μαζί με τους φίλους του τον Όσκαρ τον λαγό και τον Ρίκο τον σκαντζόχοιρο πήγαν σε μία καλοκαιρινή κατασκήνωση στην παραλία. Μάθαιναν ιστιοπλοΐα, να σκάβουν τούνελ στην άμμο, να κολυμπούν και πολλά άλλα πράγματα. Μία μέρα καθώς χτίζανε ένα τεράστιο κάστρο με άμμο ο Λούλου παρατήρησε κάτι αστραφτερό στη θάλασσα.

«Θησαυρός!» φώναξε ο Λούλου πηδώντας μέσα στο νερό και κολυμπώντας όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Όταν έφτασε κοντά ανακάλυψε ότι ήταν μόνο ένα μπουκάλι. Αλλά αυτός το άρπαξε με τα δόντια του και κολύπησε μέχρι πίσω στην ακτή...

Ο Όσκαρ και ο Ρίκο τον τράβηξαν έξω από το νερό και καθώς ο Λούλου στέγνωσε, ο Όσκαρ κοίταξε στα γρήγορα το μπουκάλι το μπουκάλι.

«Χμμ.. κάτι υπάρχει μέσα!»

Ο Ρίκο έβγαλε τον φελλό με ένα από τα αγκάθια του και τράβηξε έξω ένα φύλλο φοίνικα που είχε κάτι γραμμένο πάνω του. Οι τρεις φίλοι άρχισαν να διαβάζουν...

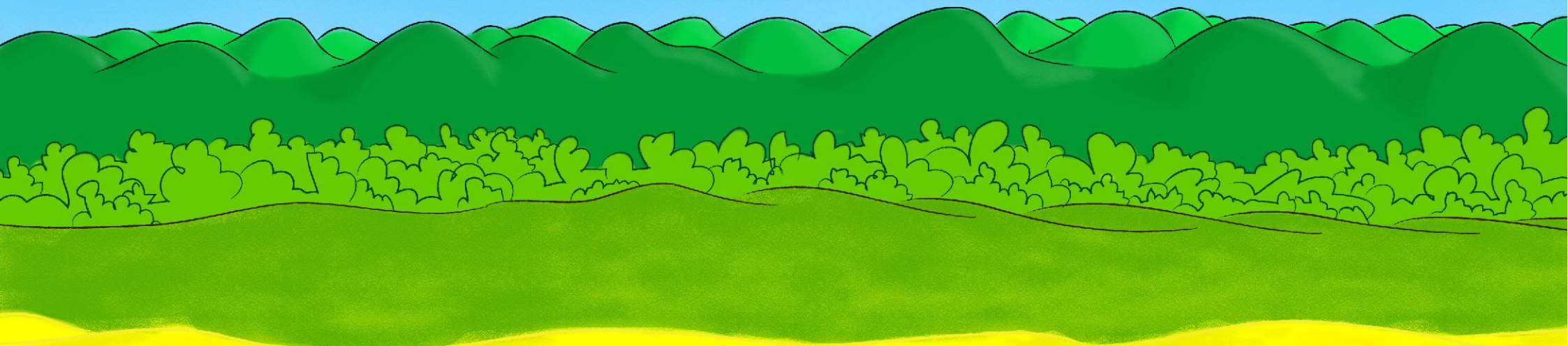
Βοήθεια!

Είμαστε ναυαγοί σε ένα μοναχικό νησί.

Τα τρόφιμα μας και το νερό μας τελειώνουν.

Έχει πάρα πολύ ζέστη.

Σας παρακαλούμε, στείλτε μας βοήθεια!

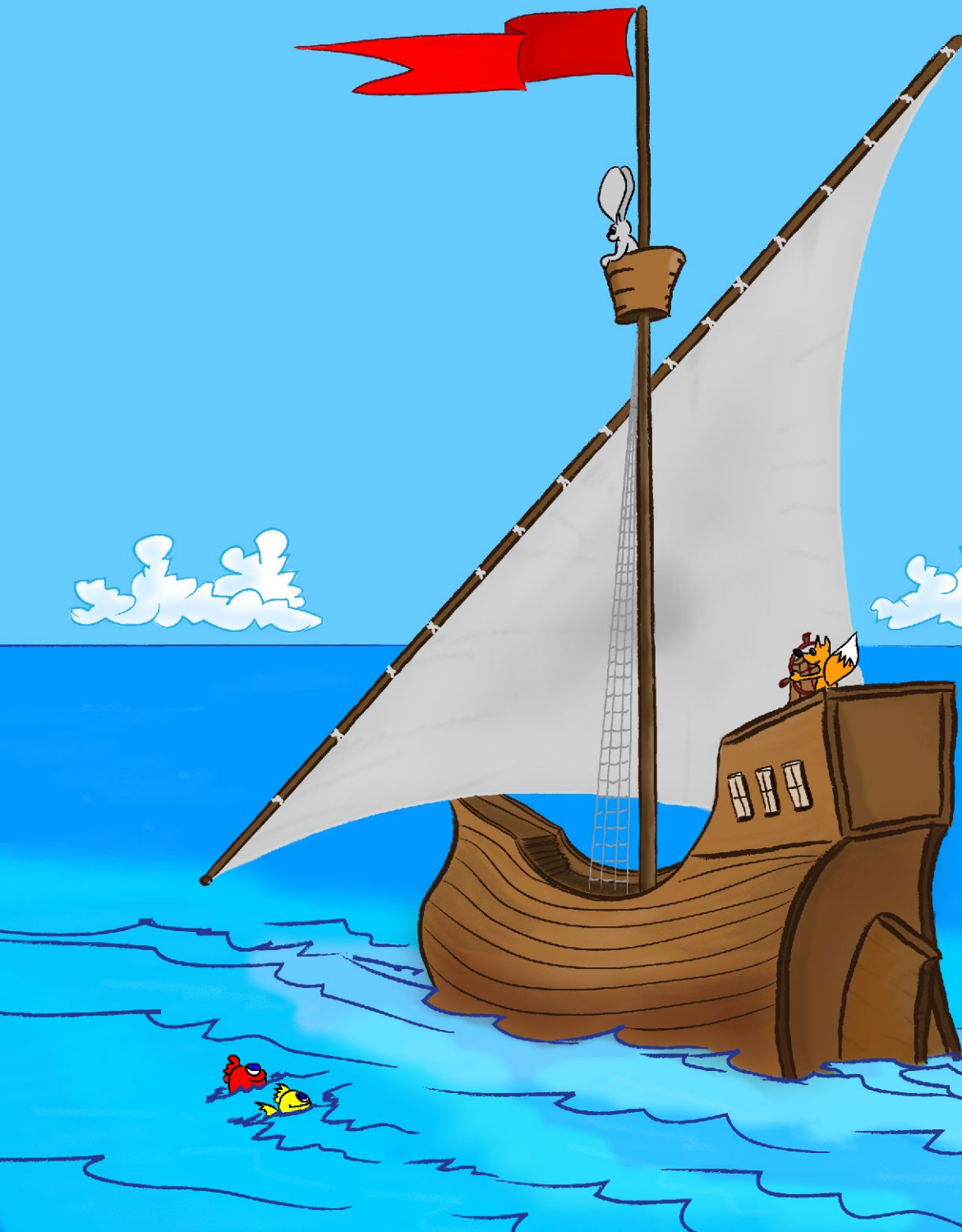

Οι τρεις φίλοι κοιτάχτηκαν.

«Εγώ θα πάρω φαγητό και νερό!» είπε ο Ρίκο.

«Τότε εγώ θα ετοιμάσω τα πανιά!» πρότεινε ο Όσκαρ.

«Κι εγώ πάω να φέρω χάρτες και μία πυξίδα. Θα σας συναντήσω στο πλοίο σε μία ώρα!» φώναξε ο Λούλου τρέχοντας.

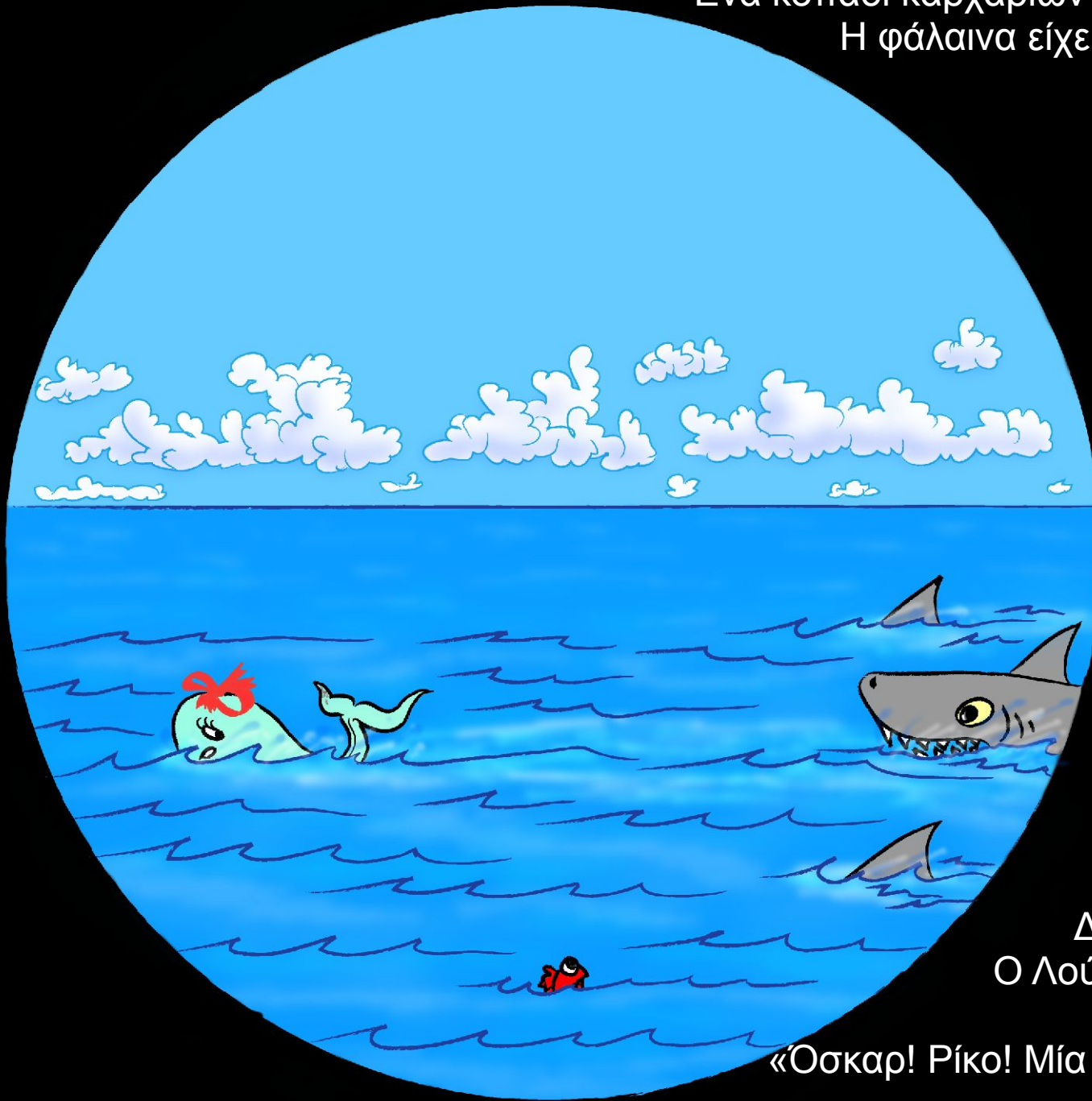

Σε μία ώρα το πλοίο ήταν έτοιμο και η άγκυρα σηκώθηκε.

Ο Όσκαρ σκαρφάλωσε στην φωλιά του κορακιού στην κορυφή από το κατάρτι, ο Ρίκο πρόσεχε τα πανιά και τα σχοινιά, και ο Λούλου ήταν στο τιμόνι και ακολουθούσε την κατεύθυνση με την πυξίδα. Είχε δυνατό άνεμο και το πλοίο έπλεε γρήγορα.

Όλα ήταν ήσυχα και μόλις ο Λούλου ήταν έτοιμος να πάρει έναν υπνάκο, ο Όσκαρ φώναξε με αγωνία,
«Καρχαρίες στα δεξιά μας!»

Ο Λούλου άρπαξε το τηλεσκόπιο και κοίταξε.
Ένα κοπάδι καρχαριών κυνηγούσε μία μικρή φάλαινα.
Η φάλαινα είχε τραυματιστεί και οι καρχαρίες
ήταν ήδη πολύ κοντά της.

Δεν υπήρχε χρόνος για χάσιμο.
Ο Λούλου γύρισε απότομα το τιμόνι
προς τα δεξιά και φώναξε,
«Όσκαρ! Ρίκο! Μία φάλαινα βρίσκεται σε κίνδυνο!
Προετοιμαστείτε για μάχη!»

Ο Όσκαρ σκαρφάλωσε προς τα κάτω σε δευτερόλεπτα, τρέμοντας από φόβο.

«Μάχη; Με τους ατρόμητους καρχαρίες; Αδύνατο...»

Και ο Ρίκο επίσης ανησυχούσε.

«Έχω ακούσει φριχτές ιστορίες σχετικά με τους καρχαρίες. Είναι καλύτερα να τους αφήσουμε ήσυχους. Και είμαστε σε μία αποστολή διάσωσης και πρέπει να βιαστούμε.»

«Το ξέρω... αλλά και η φάλαινα θα πρέπει επίσης να διασωθεί. Και αν δεν βοηθήσουμε εμείς τότε ποιος θα το κάνει;» ρώτησε ο Λούλου.

Ο Όσκαρ και ο Ρίκο κοιτάχτηκαν και είπαν, διστακτικά,

«Ίσως έχεις δίκιο, Λούλου. Αλλά πώς θα πολεμήσουμε με τους καρχαρίες;»

«Δεν ξέρω ακόμη, αλλά θα ψάξω στο αμπάρι. Επιστρέφω σε λίγο.»

Ο Λούλου έφτασε γρήγορα στο αμπάρι και κοίταξε γύρω του. Αν θα μπορούσε να βρει ένα δίκτυ ψαρέματος και το έριχνε πάνω από τους καρχαρίες... ή ίσως ένα κανόνι... ή μήπως μερικές από αυτές τις ειδικές σφυρίχτρες που τρομάζουν τους καρχαρίες...

Αλλά δεν υπήρχε κανένα δίκτυ ψαρέματος, ή κανόνι, ή σφυρίχτρα.

Αλλά ίσως αν... σκέφτηκε ο Λούλου.

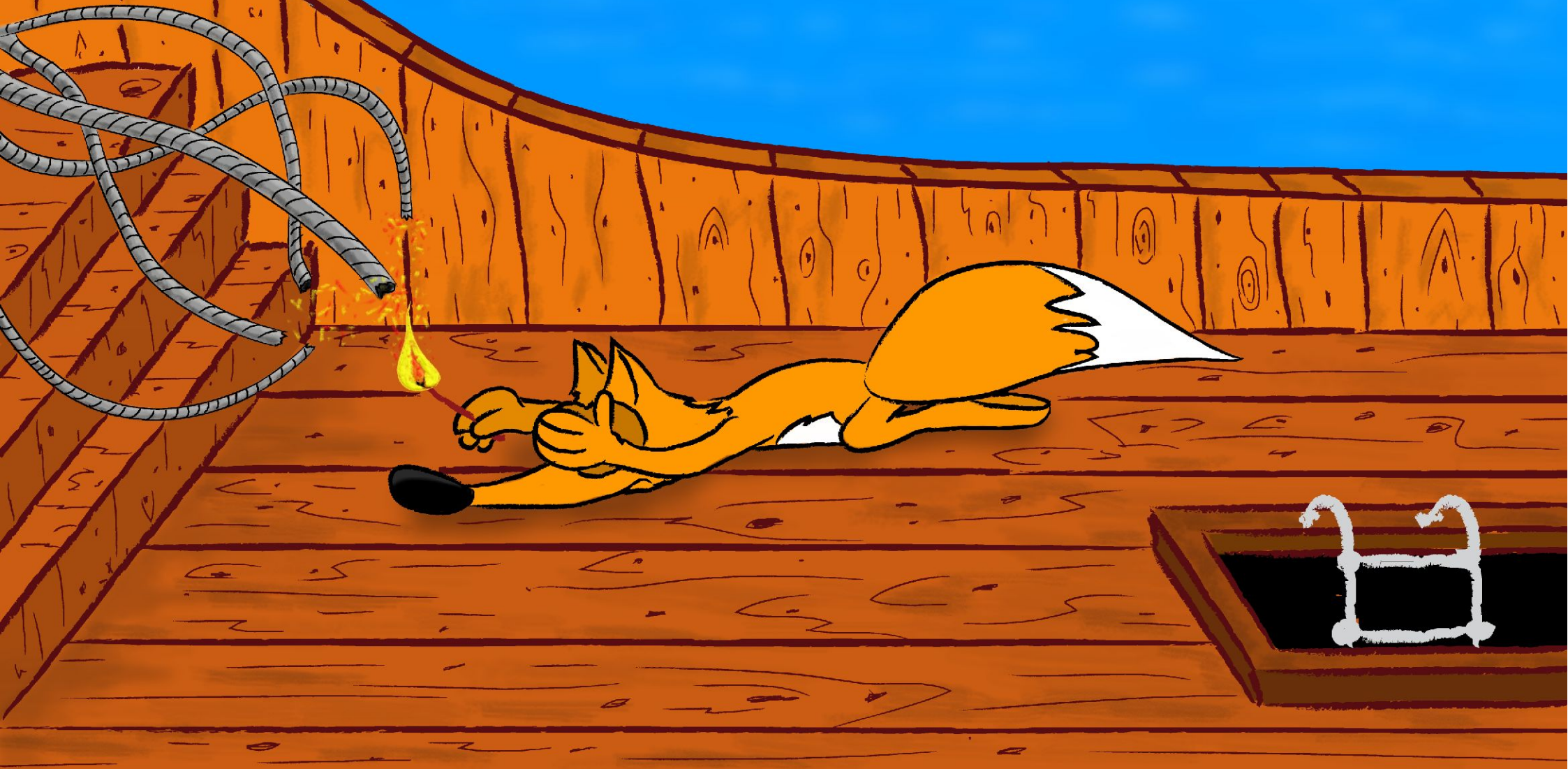
Τότε άρπαξε ένα σεντούκι και έτρεξε βιαστικά μέχρι το κατάστρωμα.

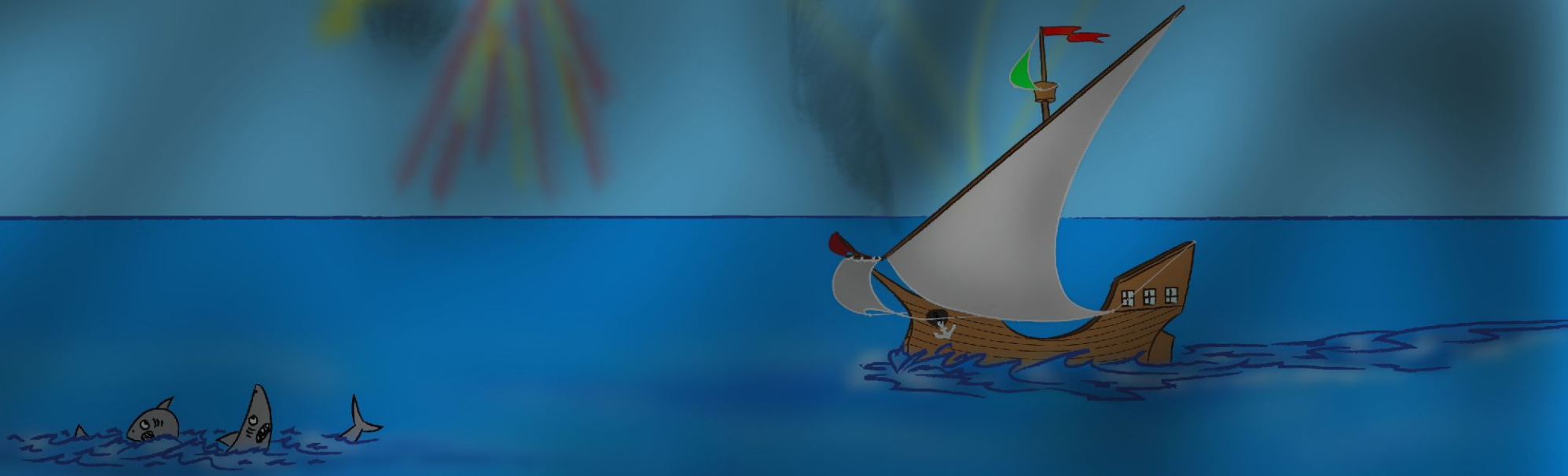
Κατά τη διάρκεια αυτή ο Ρίκο ύψωσε όλα τα πανιά ακόμα και το τραπεζομάντηλο και το μαντήλι του. Ο Όσκαρ έριχνε οτιδήποτε άχρηστο στην θάλασσα, για να κάνει το καράβι ελαφρύτερο και γρηγορότερο. Το πλοίο προχωρούσε σε υψηλή ταχύτητα, αλλά οι καρχαρίες ήδη πλησίαζαν τη φάλαινα. Ένας από τους καρχαρίες άνοιξε τα σαγόνια του και...

«Καλυφτείτε!» φώναξε ο Λούλου, ανάβοντας ένα σπέρτο και σφίγγοντας τα μάτια του. Ο Όσκαρ και ο Ρίκο βούτηξαν κάτω και κράτησαν την αναπνοή τους.

Μπααααμ! Μπουουμ! Μπααααμ!

Μία ντουζίνα πυροτεχνήματα και ρουκέτες, που είχαν περισσέψει από τους πανηγυρισμούς του Νέου Έτους, άστραψαν στον ουρανό. Παχύς καπνός σηκώθηκε από το πλοίο και σχημάτισε ένα τεράστιο θαλάσσιο δράκο.

Οι Λούλου, Όσκαρ και Ρίκο άρχισαν να ουρλιάζουν όσο πιο δυνατά μπορούσαν, αν και δεν ήταν σίγουροι πώς θα ακουγόταν ένας θαλάσσιος δράκος. Οι καρχαρίες για μια στιγμή σταμάτησαν... και κολύπησαν μακριά σε κατάσταση πανικού.

Η φάλαινα ήταν ασφαλής! Ο Λούλου και ο Ρίκο έδεσαν την πληγωμένη ουρά της και ο Όσκαρ έβγαλε από τα εφόδια του πλοίου τα νοστιμότερα μπισκότα.

«Σας ευχαριστώ αγόρια,» είπε η φάλαινα όταν επιτέλους κράτησε την αναπνοή της, «αν δεν ήσασταν.....»

«Πανεύκολο,» είπε ο Όσκαρ, «έχουμε αναμετρηθεί με πολύ μεγαλύτερα και πιο φοβερά πλάσματα.»

«Αλήθεια; Μα ποιοι είσαστε;» ρώτησε η φάλαινα.

«Εγώ είμαι ο Όσκαρ και αυτοί είναι ο Λούλου και ο Ρίκο. Και εσένα ποιο είναι το όνομά σου;»

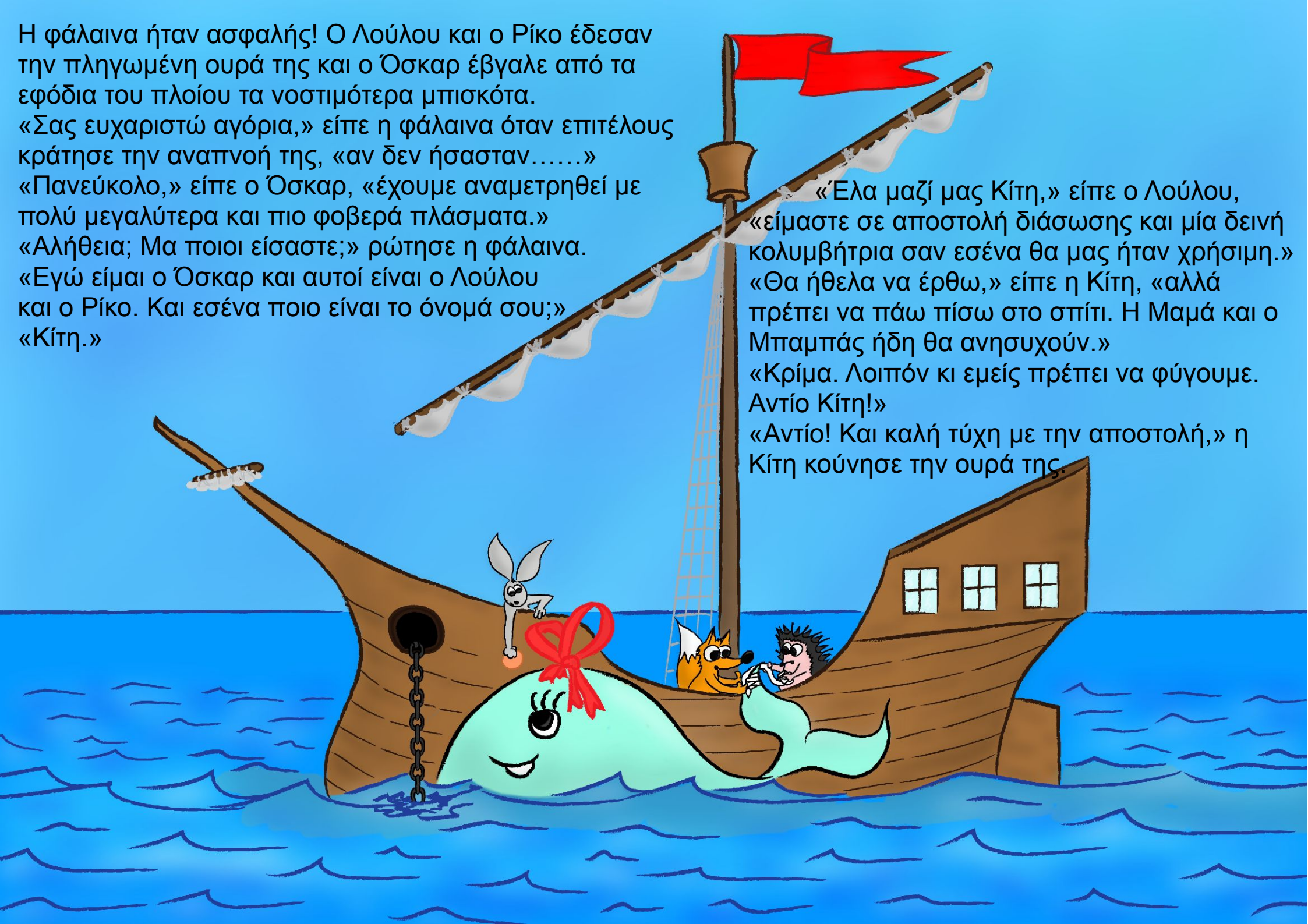
«Κίτη.»

«Έλα μαζί μας Κίτη,» είπε ο Λούλου, «είμαστε σε αποστολή διάσωσης και μία δεινή κολυμβήτρια σαν εσένα θα μας ήταν χρήσιμη.»

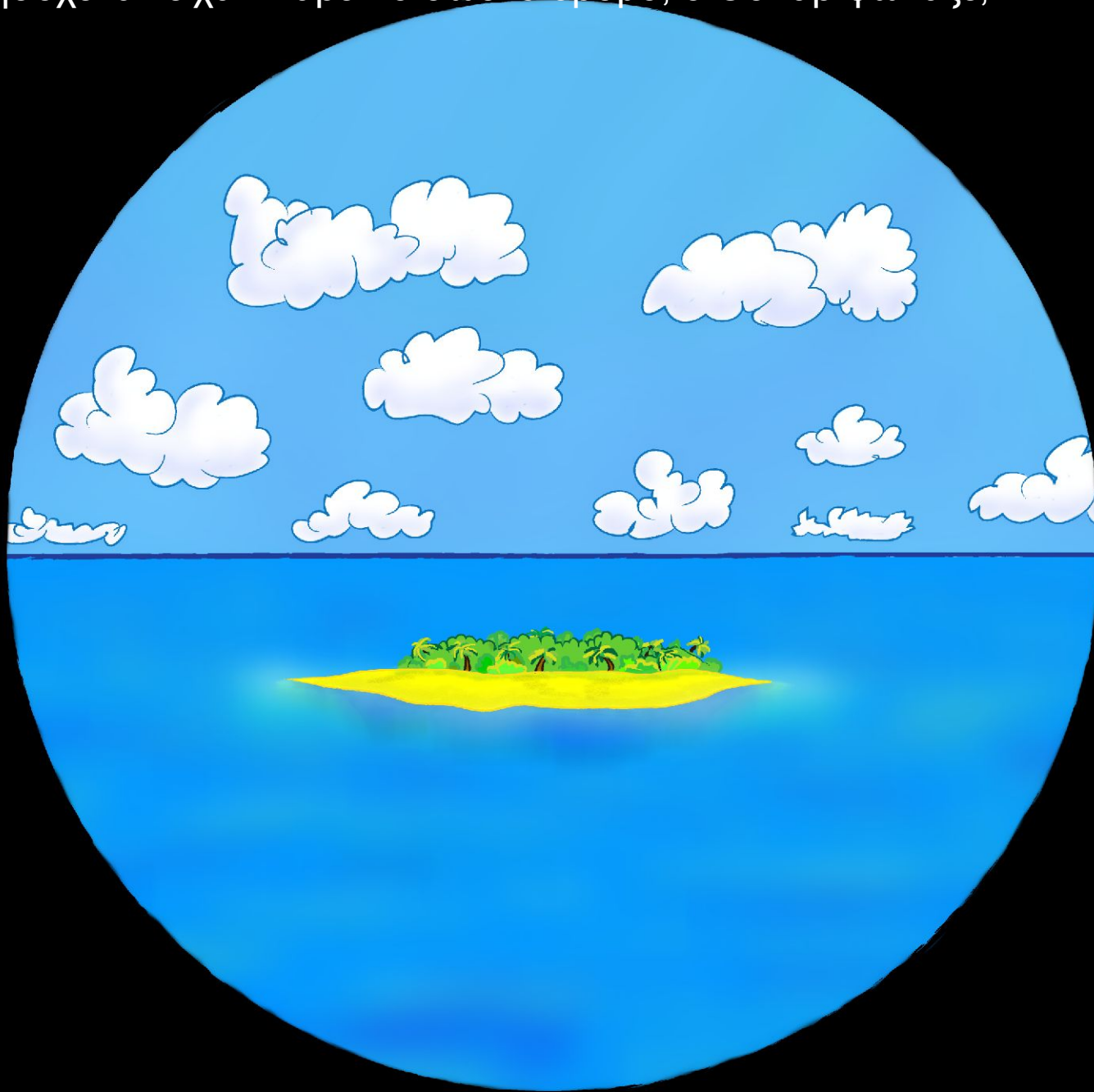
«Θα ήθελα να έρθω,» είπε η Κίτη, «αλλά πρέπει να πάω πίσω στο σπίτι. Η Μαμά και ο Μπαμπάς ήδη θα ανησυχούν.»

«Κρίμα. Λοιπόν κι εμείς πρέπει να φύγουμε. Αντίο Κίτη!»

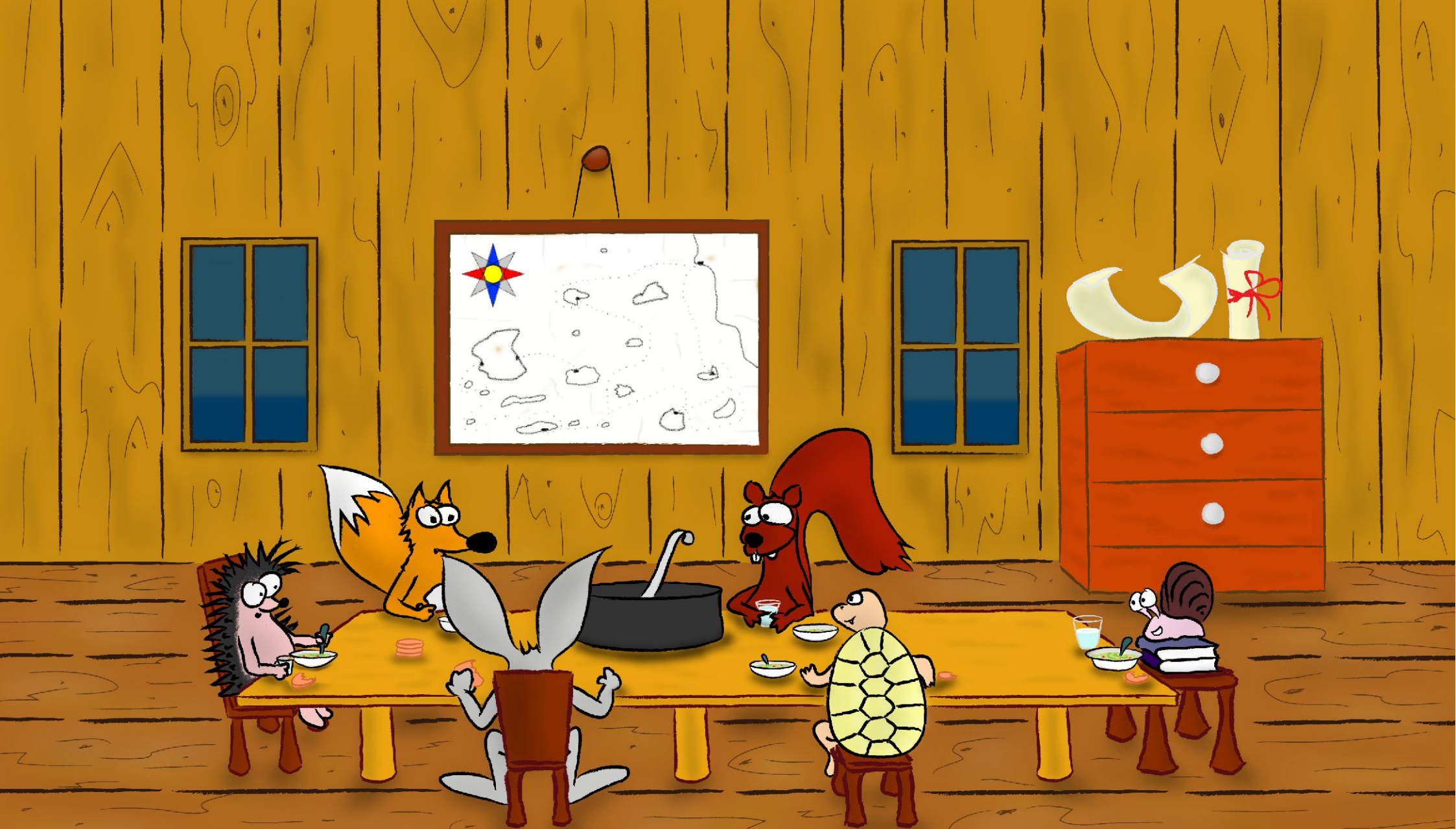
«Αντίο! Και καλή τύχη με την αποστολή,» η Κίτη κούνησε την ουρά της.

Οι τρεις φίλοι σήκωσαν την άγκυρα και απέπλευσαν. Έπλεαν ολόκληρη τη μέρα και μόλις ο Λούλου είχε αρχίσει να ανησυχεί αν είχαν πάρει το σωστό δρόμο, ο Όσκαρ φώναξε, «Στεριά!»

Ο Λούλου κοίταξε γύρω με το τηλεσκόπιο και αναστέναξε ανακουφισμένος – κάποιος στην ακτή κουιόταν απελπισμένα.

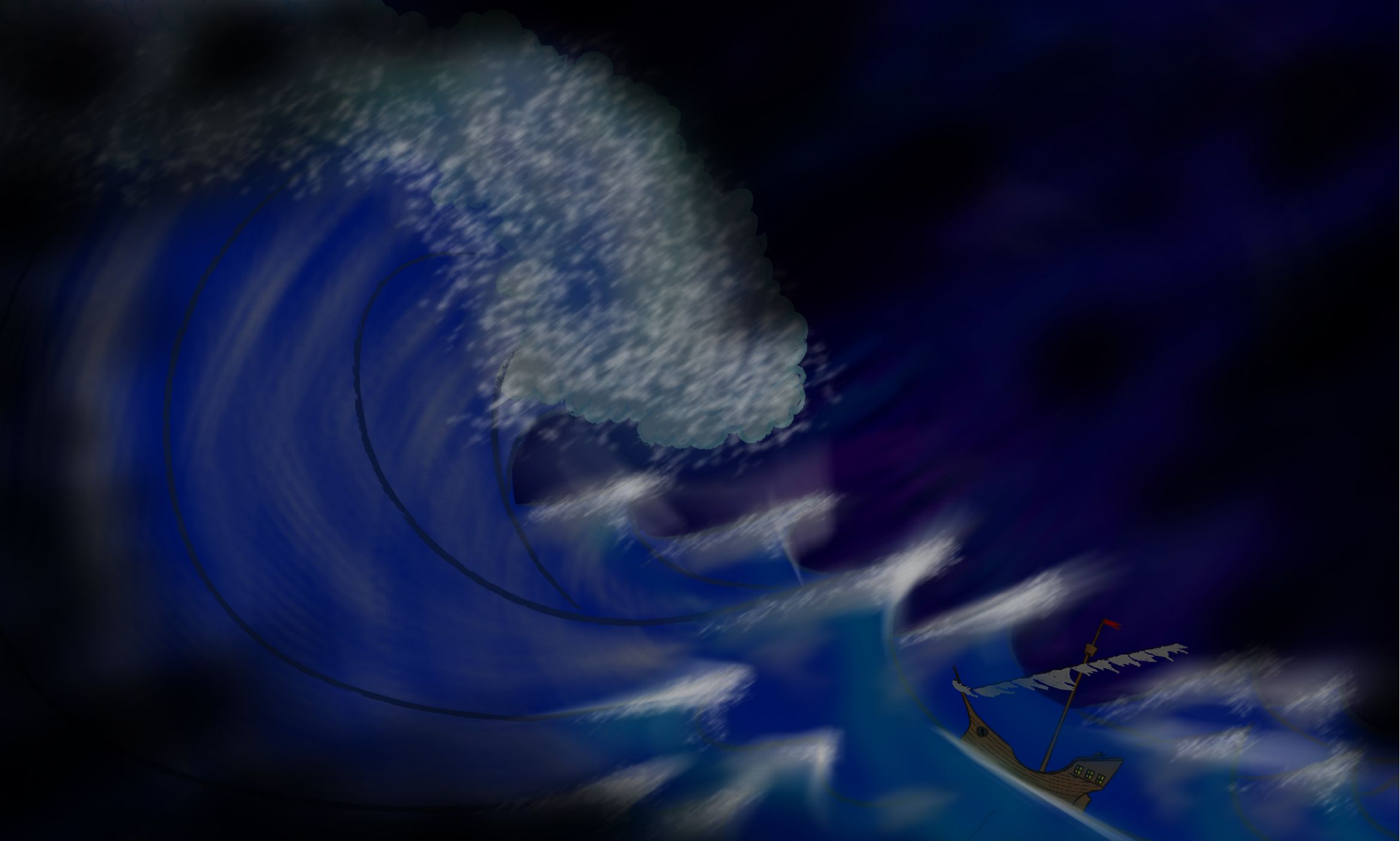
Σύντομα έριξαν την άγκυρα και οι χαρούμενοι ναυαγοί επιβιβάστηκαν. Ήταν πολύ πεινασμένοι και διψασμένοι και ο Ρίκο τους ετοίμασε ένα πραγματικό συμπόσιο με μπισκότα και σούπα με φύκια. Όλοι ήθελαν να πάνε σπίτι όσο το δυνατόν συντομότερο και μετά το δείπνο απέπλευσαν.

Αλλά το ταξίδι του γυρισμού στα σπίτια τους δεν θα ήταν τόσο εύκολο. Μαύρα σύννεφα κάλυψαν τον ουρανό και μία δυνατή καταιγίδα όρμησε στο πλοίο. «Κρυφτείτε μέσα στην καμπίνα,» φώναξε ο Λούλου καθώς προσπαθούσε να κρατήσει όρθιο το πλοίο ενάντια στα κύματα.

Η καταιγίδα όλο και δυνάμωνε. Τα κύματα χτυπούσαν και σαρώνανε το πλοίο και ο Λούλου μόνος πάνω στο κατάστρωμα, έτρεμε από το κρύο και με το ζόρι κρατούσε το γλιστερό τιμόνι.

Ξαφνικά ένα τεράστιο κύμα σάρωσε το πλοίο.

«Κρατηθείτε!» φώναξε ο Λούλου κολλώντας πάνω στο τιμόνι.

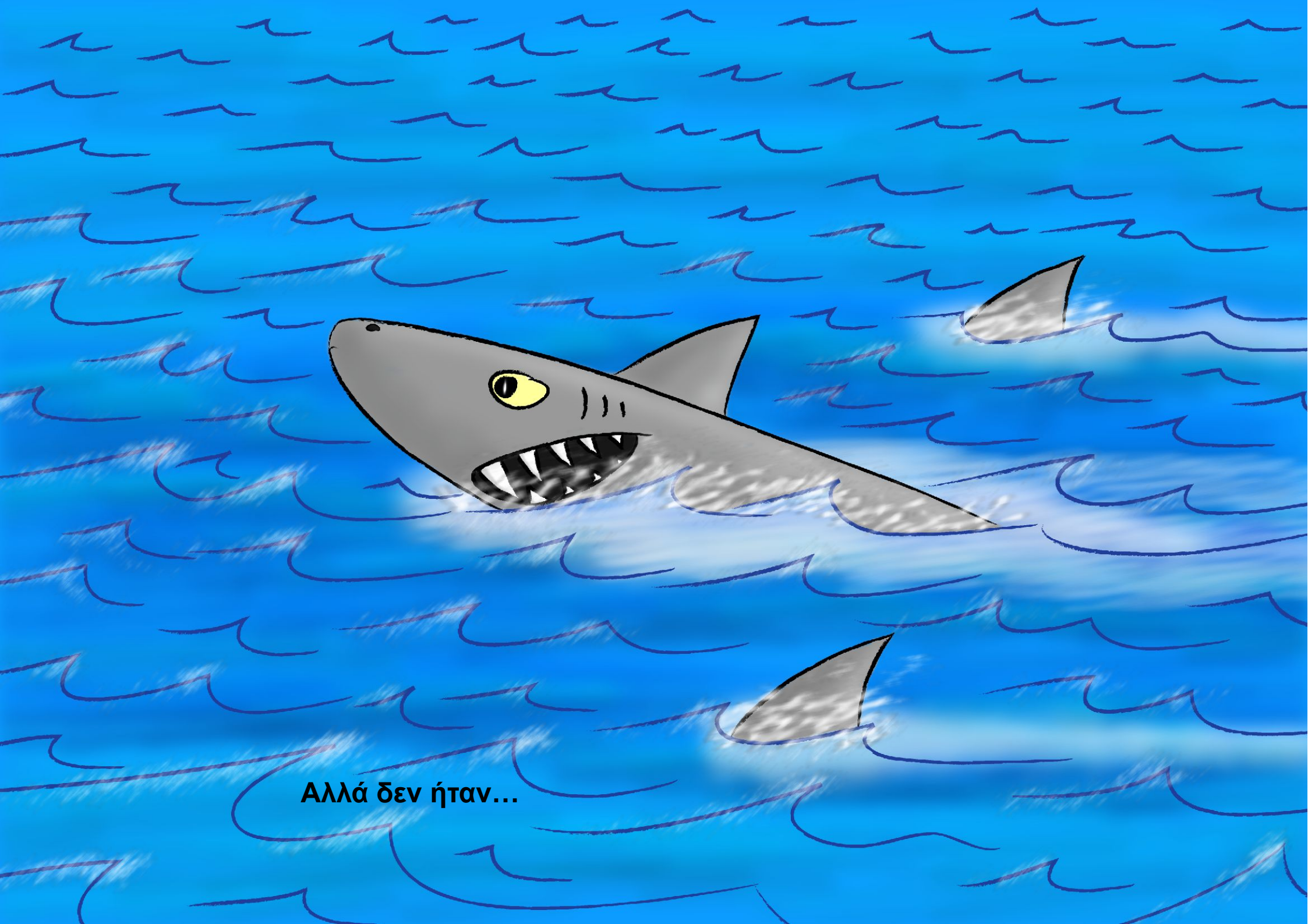
Το κύμα έπεσε πάνω στο κατάστρωμα με φοβερή δύναμη, σαρώνοντας τα πάντα στο πέρασμά του και έριξε τον Λούλου στη θάλασσα...

Τα πόδια του Λούλου είχαν πιαστεί από κάτι και κρεμόταν ακριβώς πάνω από τα κύματα.
«Σ'έπιασα!» φώναξε ο Όσκαρ από πάνω του. «Κρατήσου! Θα σε τραβήξουμε έξω.»
Αλλά ακόμα ένα μεγάλο κύμα χτύπησε το πλοίο. Το νερό και ο αφρός της θάλασσας γέμισαν το στόμα και τα αυτιά του Λούλου.
«Το πλοίο βυθίζεται,» άκουσε κάποιον να φωνάζει φοβισμένα... μετά λιποθύμησε.

Ο Λούλου άνοιξε τα μάτια του, έφτυσε μία γουλιά από θαλασσινό νερό και κοίταξε γύρω του.
«Τι συνέβη; Που βρίσκομαι;»
«Το πλοίο βυθίστηκε,» είπε ο Ρίκο απελπισμένα. «Το μόνο που απέμεινε είναι αυτό το κομμάτι από το κατάρτι. Τι θα κάνουμε; Δεν έχουμε ούτε φαγητό, ούτε νερό, στη μέση της θάλασσας...»
«Ει, κοιτάξτε εκεί!» πήδηξε ο Όσκαρ γεμάτος χαρά, «κάτι έρχεται προς τα εδώ! Σωθήκαμε! Αυτό είναι ένα πλοίο.»

Αλλά δεν ήταν...

Οι καρχαρίες τους περικύκλωσαν και άρχισαν να κολυμπούν κυκλικά βροντώντας τα δόντια τους.

«Μη φοβάστε,» είπε ο Λούλου προσπαθώντας να μην τρέμει,

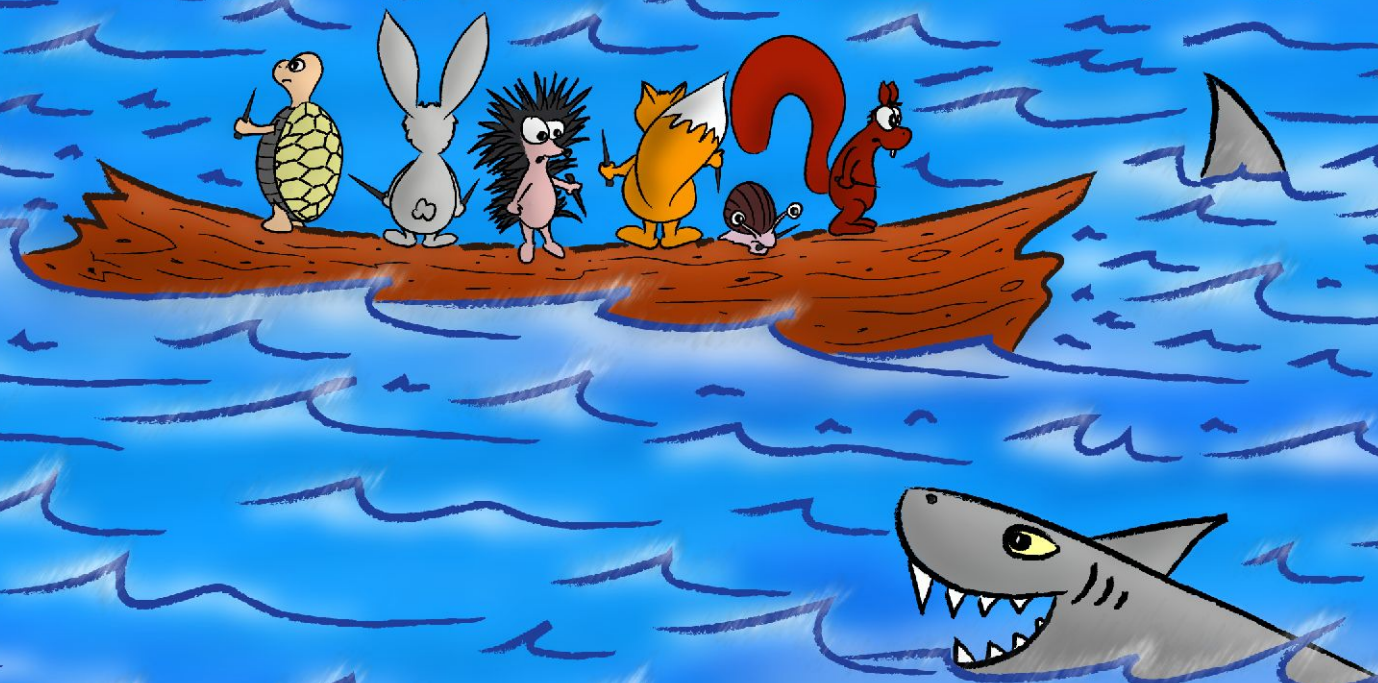
«Ρίκο, χρειαζόμαστε σπαθιά.»

Ο Ρίκο έσφιξε τα δόντια του, έβγαλε τα μεγαλύτερα και εντονότερα αγκάθια του και τα μοίρασε.

«Δεν μπορούμε να τους σταματήσουμε με αυτό...» είπε ο Όσκαρ παίρνοντας δύο αγκάθια και κουνώντας το κεφάλι του, «είμαστε καταδικασμένοι.»

Ένας από τους καρχαρίες χαμογέλασε πανούργα και βούτηξε.

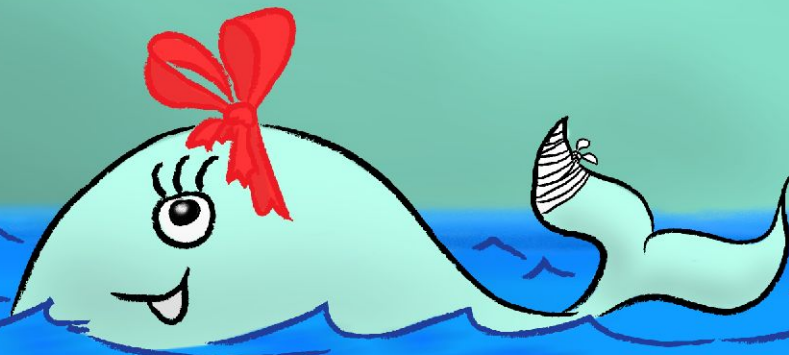
«Θα μας επιτεθεί από κάτω! Κρατηθείτε!» φώναξε ο Λούλου.

Το νερό πιτοίλισε ολόγυρα και έγινε αφρός. Κάτι χτύπησε το κατάρτι με τεράστια δύναμη και το πέταξε μακριά. Μοιάζει σαν να ράγισε η θάλασσα και μετά ένα τεράστιο νησί βγήκε από το βυθό. «Τι συμβαίνει; Τι είναι αυτό;» φώναξε ο Όσκαρ τρομοκρατημένος. Ότι και να ήταν, ήταν τρομακτικό για όλους – οι καρχαρίες κολυμπούσαν μακριά όσο πιο γρήγορα μπορούσαν.

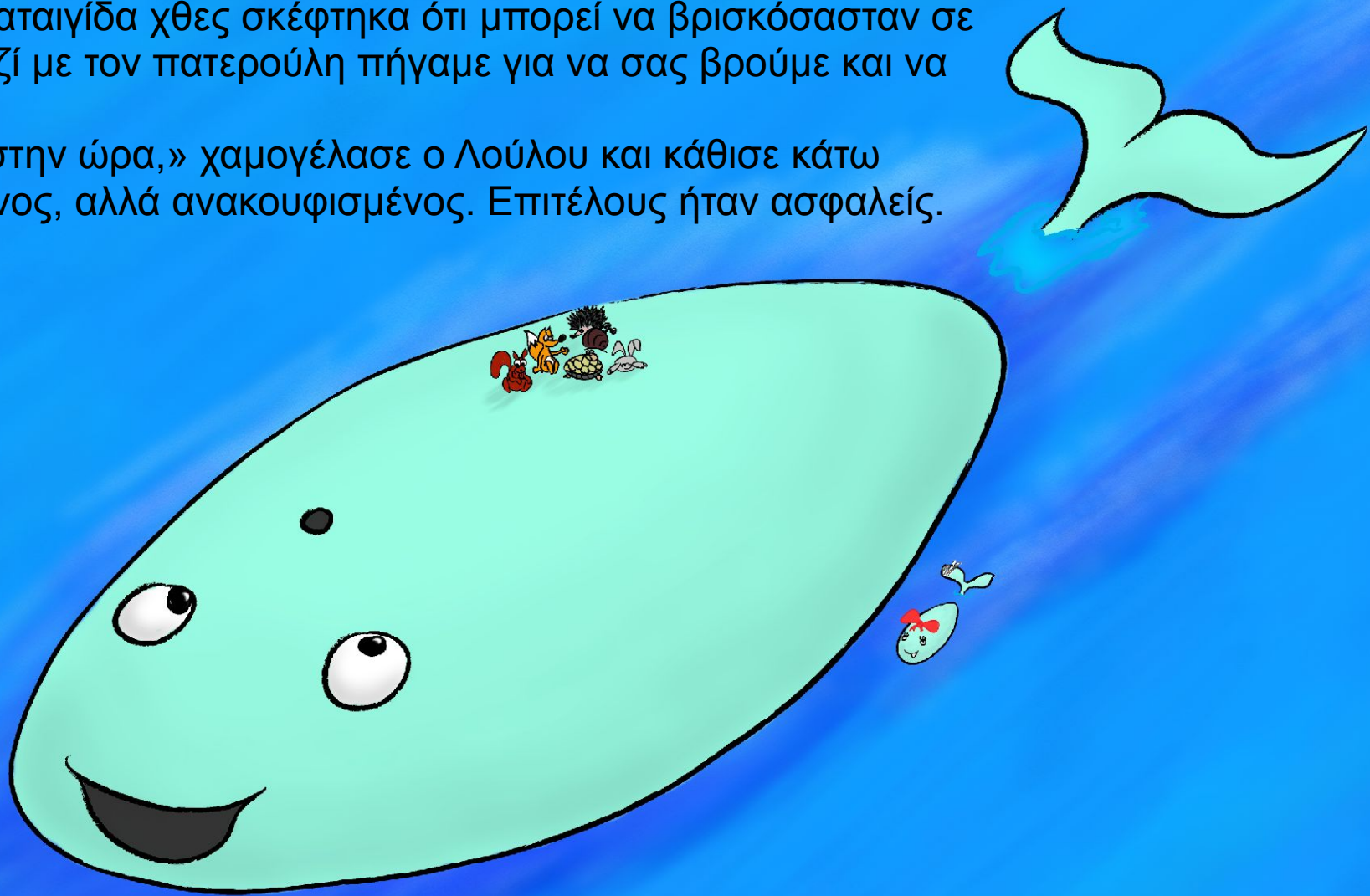
«Γειά σας αγόρια!» είπε μία γνωστή φωνή.
«Κίτη;!;» αναφώνησε ο Λούλου κοιτώντας γύρω ξαφνιασμένος.
«Μα πως;!; Από πού;!; Μα τότε...»

Ο Λούλου έτριψε τα μάτια του με δυσπιστία. Το νησί δεν ήταν ένα νησί αλλά μία τεράστια φάλαινα.

«Μη φοβάστε,» είπε η Κίτη, «αυτός είναι ο πατερούλης. Όταν ξεκίνησε η καταιγίδα χθες σκέφτηκα ότι μπορεί να βρισκόσασταν σε κίνδυνο. Μαζί με τον πατερούλη πήγαμε για να σας βρούμε και να 'μαστε.»

«Και πάνω στην ώρα,» χαμογέλασε ο Λούλου και κάθισε κάτω εξουθενωμένος, αλλά ανακουφισμένος. Επιτέλους ήταν ασφαλείς.

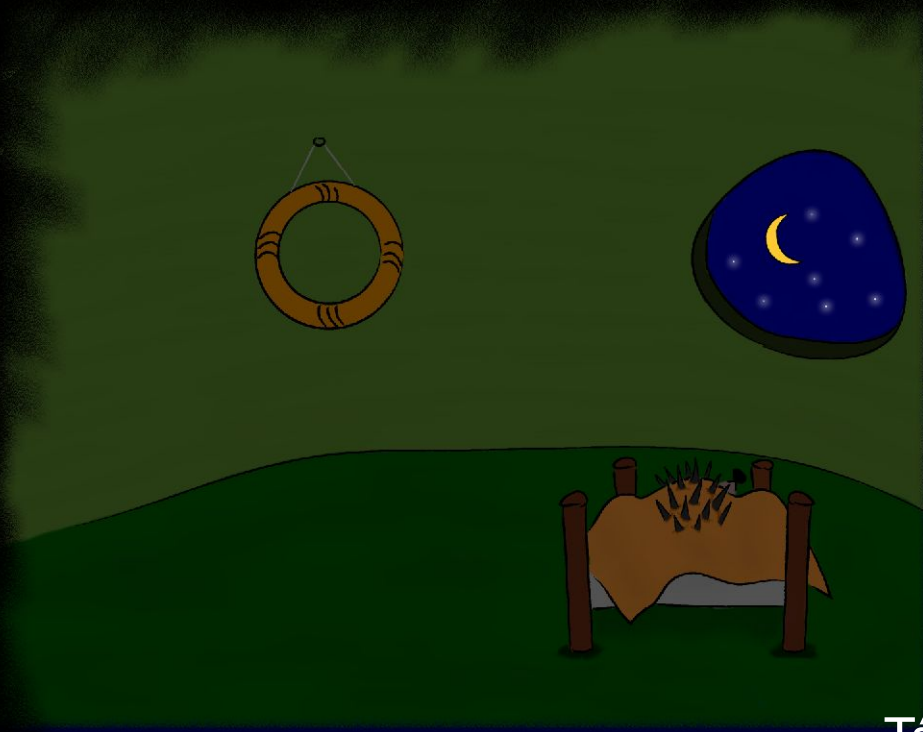

Όταν αργότερα μπήκαν στο λιμάνι, όλοι βγήκαν έξω για να τους καλωσορίσουν. Έπρεπε να ξαναπούν τις περιπέτειές τους τουλάχιστον εκατό φορές και όλοι ήθελαν να τους πάει ο πατέρας της Κίτη μία μικρή βόλτα.

Το απόγευμα οι Λούλου, Όσκαρ, Ρίκο και Κίτη μαζεύτηκαν στην αποβάθρα, έφαγαν μπισκότα και είπαν μεταξύ τους άλλες ιστορίες σχετικά με τις θαλάσσιες περιπέτειες. Στο τέλος ήταν πραγματικά ώρα να πάνε για ύπνο όταν ο Λούλου είχε μία ιδέα. «Θέλετε αύριο να πάμε να ψάξουμε για ένα θησαυρό πειρατών;» «Υπέροχη ιδέα!» αναφώνησαν ο Όσκαρ, ο Ρίκο και η Κίτη σαν ένας. «Έτσι... αποφασίστηκε!» είπε ο Λούλου. «Να έχετε καλό ύπνο. Θα σας συναντήσω στην αποβάθρα την αυγή...»

Τέλος

Check for more illustrated stories and wallpapers at www.BubuTales.com

Don't miss Bubu and his adventures in "Hero of the Mountain" and "The Best Christmas Gift"

